

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

<http://ttt-tata.etata.hu>; ttt-tata@etata.hu

2890 Tata, Május 1 út 53/B.2/2.

63200030-11023517

06 (30) 575-4324

18614828-2-11

Tájfutás * Atlétika, Triatlón * Jászat * Természetjárás * Tata Mustang's * Klapka Focisuli * Sportlövészet * Ökölvívás * TataCross * Rodeo Dancer's * Warhammer * Tactical Combat

2014. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók,

SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly

Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

2014. február 01. SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ / 60

Ez egy terven felüli feladat volt. 60 éves lettem. De nem ez volt terven felül, hanem a csapat összefogása, hogy felköszöntsön e jeles napon. Mielőtt bármit mondanék, csak egyet mondhatok:

KÖSZÖNÖM.

Voltak előzmények arra, hogy talán lesz valami köszöntő, de nagyon ügyesen, betartva minden konspirációs rendszabályt sikerült a meglepetés. Tudom, hogy sok munka, egyeztetés áll egy ilyen rendezvény előtt, de a későbbi információk alapján ez egy csapatmunka volt. Természetesen egy kézbe futottak a szálak, de mindenki tette a dolgát. Ez a rendezvény simán felért volna egy önálló kirándulásnak is olyan jól sikerült. Remélem nem csak én éreztem magam jól.

Kezdődött azzal, hogy kedvenc neje (Vali) hívta fel Marcsi, hogy színház lesz elsején a pince színházban és menni kell, nincs ellenkezés. Ez már gyanús volt, elkezdtem kutakodni, hogy miféle színház lesz akkor. A színházban aznap nem volt előadás. Csak úgy mellékesen kérdeztem rá e-mailen Marcsitól, hogy mit is fogunk megnézni. Egy hét eltelt mire válaszolt. Addigra talált egy előadást az adott időpontra, persze az meg nem a pince színház volt. Bárkit kérdeztem csak azt tudtam meg, hogy valami pince színházba megyünk és jó show lesz. Nem gondoltam volna, hogy ez szó szerint igaz lesz. Marcsiék vállalták be a teljes konspirációt, hiszen már máskor is volt olyan, hogy valami színház előtt egy kis falatozás, aztán művelődés. El is altatták a gyanakvásomat rendesen. Annyira, hogy az sem volt gyanús, hogy arra mentünk amerre nincs is színház. A villamoson, az utolsó megálló előtt végül feloszlott a köd, de már késő volt.

Úgy éreztem magam, mint aki ítélethirdetésre megy. Amikor a zacskót is fel kellett húzni a lábamra gondoltam most tolnak a mütőbe, mert sejtelmem sem volt hol is vagyok. Aztán Ocsó betuszkolt a lefüggönyözött ajtón és valami szakrális helyre kerültem, ahol homokhoz hasonló cuccal volt a padló leöntve, hogy felfogja a fröcskölő vért, középen egy gong amivel elrendelik a kivégzést, de aztán megláttam, hogy szinte mindenki itt van a CSAPATBÓL, miattam, értem. Tartanom kellett magam, hiszen nem szép látvány egy könnyező "öregember".

A többi tudjátok, de igen nagy élmény volt ez a pillanat, amiért nem győzők elég **köszönetet mondani Nektek.**

Józsi bácsi fantasztikus volt, gondolom nem csak nekem kellett néhány könnycseppet elmorzsolni a vers hallatán. Az ajándék igazán személyre és szívre szabott volt, köszönöm. De ránk nem csak a komoly dolgok a jellemzőek, ezért Tarján Úr verse és köszöntője elég okot adott arra, hogy felviduljunk. A vers egy-egy strófája már-már irodalmi magasságokat ért el és ezért itt és most javaslom Pistinek, hogy váltson szakmát és élje a mai kortárs magyar költők gondtalan, felhőtlen és sanyarú életét.

És ez csak a kezdet volt, hisz minden ezt követ köszöntő és program nagyon ötletes volt. Még a program kitalálása és megvalósítása is már egy ajándék volt, de ennek ellenére még számtalan kis és nagy ajándékot kaptam, amit mindenkinek nagyon köszönök.

Számomra minden ajándék értékes, mert úgy éreztem szívből adtátok. (A képek között van egy, ahol látható az a kiállítás, amit az egyesület székhelyén avattam fel.)

Nagy élmény és ötlet volt a szeretet sorfalán keresztül menni, ezt mással is és máskor is meg tudjuk tenni, higgyétek el felejthetetlen. Aztán jött az elmaradhatatlan torta és a kötetlen beszélgetés. Szerettem volna mindenkivel egy pár szót váltani, de biztos nem sikerült. Arra emlékszem, hogy elindultam Lévai Laci felé, mert már rég nem láttam, de nem jutottam el hozzá, ezért elnézését is kérem tőle. Biztos voltak még rajta kívül is olyanok, akiknek nem tudtam a helyszínen megköszönni ezt a felejthetetlen programot, így ezúton is bocsi mindenkitől és KÖSZÖNÖM.

Aztán szép lassan szétszéledt a nép, gondoltam nekem kell zárni a termet, de már megint a Marcsiék falaztak nagyon jól és megint sikerült meglepniük, mikor is egy szűkebb körben folytattuk a bulit másnap hajnalig. Itt kedvenc főnünk is verselt egy kicsit. Még aznap este a család is meglepett valamivel, de ez már nem a szösszeneté.

Nagyon jó volt, KÖSZÖNÖM!

1. THOMAS MANN ÜDVÖZLÉSE

(József Attila)

Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérlel, hogy: „Ne menj el, mesélj” –
(így nem szökik rá hirtelen az éj)
s míg kis szíve nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél:
így kérünk: Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van.
Te jól tudod, a költő sose lódit:
az igazat mondd, ne csak a valódit,
a fényt, amelytől világlik agyunk,
hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.
Ahogy Hans Castorp madame Chauchat testén,
hadd lássunk át magunkon itt ez estén.
Párnás szavadon át nem üt a zaj –
mesélj arról, mi a szép, mi a baj,

emelvén szívünk a gyásztól a vágyig.
Most temettük el szegény Kosztolányit
s az emberségen, mint rajta a rák,
nem egy szörny-állam iszonyata rág
s mi borzadozva kérdezzük, mi lesz még,
honnan uszulnak ránk új ordas eszmék,
fő-e új méreg, mely közénk hatol –
meddig lesz hely, hol fölolvasható?...
Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk,
de mi férfiak férfiak maradjunk
és nők a nők - szabadok, kedvesek
- s mind ember, mert az egyre kevesebb...
Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít

2.

Sukár és Codálatosz Elnök Karcsinak

(Tarján)

Telefon csöng; -Halló, halló!

- Ne hallózzál, itt az Ocsó!

- Szia, Jani, mi a pálya? Miért hívtál így este tájba?

- Örüljetek, mint a gyerek, az Elnökünk most lesz „kerek”.

Szülinapján mind vigadjunk, és egy kicsi verset adjunk.

Legyen vidám, tömör, frappáns, s mint az Elnök; kicsit markáns.

- Értem, értem, kedves főnök, no de mégis, melyik Elnök?

Az, amelyik olyan vicces, és csak néha-néha spicces?

Amelyiknél a dakota, a vicc végén a hahota?

- Nem, Te balga, ez a másik, ki a buszon mindig ásít.

Hátul van Ő, ott a taton, poénjait mindig hallom.

- Tudom már ó, drága bogár, Karcsi lesz az, a kis sukár.

Mire gondolsz, miről írok? Évekről, mit visszasírok?

Vagy csak csupa vidámságot? Boldog jelent, „királyságot”?

- Látom, vágod, mi a téma. Írjad bátran, ne légy béna.

- Oké, jó, nem hezitálok, Jöjjön a vers, plagizálok.

Gerecsénél, Tata szélén,
Lakik a mi Karcsi nénénk.
Nem néni ám, hanem bácsi,
Arcára voltam kíváncsi.

Melegszívű, dolgos, derék,
Minden évben, mond egy me-
sét.
Beszámoló közgyűlésen,
Ott vagyunk mi, mindig régen.

Év elején összejövünk,
Fontos kérdésekben döntünk.
Beszámoló, jegyzőkönyvek,
Csak úgy potyognak a könnyek.

Az Elnök szól, meg a szája,
Elmondja, hogy mi a pálya.
Szakosztályok szaporodtak,
És a tagok sokasodtak,

Nincs több Elnök, csak ez az
egy.
Szakosztályunk meg tizenegy.
Hallgatjuk Őt, szánkat tátva,
Titkon az ebédre várva.

De ez semmi, van itten más,
Nem csak beszéd, de sportolás.
Karcsi bácsi sokkhatásra,
Rákapott a tájfutásra,

Szaladt erre, szaladt arra,
'Mit keresett, nem találta,
Évek óta keresgelte,
Megtalálja, ezt remélte.

Vali kedves, segíts drága!
Hová raktam, a csudába?
Vali nézi; mire gondol?
Mit rakhatott, s hova akkor?

Amelyiket kézbe vettem,
Fitymálgatva méregettem?
Nem láttam már én se régen,
Elkel majd a segítségem.

Segítek én, hátha örül,
Nézzük meg hát, a tó körül.
Így kezdődött, jó sok éve,
Futkároznak keresgélve.

Így kezdődött, tájfutással,
S folytatódott annyi mással,
Tar fején egy szőr sapkában,
Íjat feszít, marha bátran,

Vali néni ámul-bámul,
Amíg Karcsi felajz, hátul.
Komor harcos lett belőle,
Mert Ő bizony, egy celőke.

Az Elnökünk, bár nem hiszik,
Nem csak sportol, hanem iszik.
Annyit jelent, hogy turista,
Tat tagságis, mint a Pista.

Kánikula, döglött klíma,
Távozásra őt nem bírja.
Kitart hátul sörben, borban,
Minden féle földi jóban.

Kitöltt mindent, tesztet, páleszt,
Mégsem játssza el a váteszt.
Haza érve memoárt ír,
Felidézi, amit csak bír.

Busz eleje csodálkozva,
Beszámolót olvasgatja.
Velünk ily sok minden történt?
Jägert ittunk, s szilvát, körtét?

Mi folyik ott a busz végén?
Ennyi szesz ment le a gégén?
Karcsi Elnök, nem fáradva,
Ennyi dolgot rendben tartva,

Sportol, könyvel, tervez, szer-
vez,
Szeszen kívül nem nyúl szerhez.
Esze éles, szeme villan,
Feje búbján napfény csillan.

Fitness guru jó módjára,
Vigyáz most az alakjára.
Gondos étrend, spéci füvek,
s nem látszanak, csak a fülek.

Leslankulva, karcsún szépen,
Nevetve a kövérségen,
Lepillantva megtalálta,
Mi tájfutását generálta.

Nem múlik a reménysége,
Visszajön még keménysége.
Futás közben, hogyha pőre,
Nem lesz szükség iránytűre.

Az majd csak előre mutat,
Jelezve a helyes utat.
Ez most a cél, semmi kétség,
Így érte el most a vénség.

Hatvan éves, nem kevesebb,
Bölcsőbb lett már, és mesze-
sebb.
Csavargók most összejöttek,
Tégedet hogy megköszöntsünk.

Mit kívánunk eme napon,
Röviden csak így taglalom.
Hosszú élet, jó egészség,
sok vidámság, nagy „képes-
ség”.

Minden olyat, ami jó,
Kedves Karcsi, Kedves Ló!

Utóvers:
*A tisztaszívű társaság,
Hozott neked pálinkát.
Dióból van, itt a remény,
Ettől lesz majd Tied kemény.*

3.

Hatvan? Hatvan! ez már fix.....!

(„Józsefállás” monológ Karcsi barátomnak)

Hm.

Sudár Karcsi itt van mán,
Hat X vagyok Valikám!
Kerek, de hatvan lettem én-
Hol is tartok? Kérem én
Magam,
Magam.

Karcfalvától- Tatáig
Hosszú az ősi út hazáig.
Az új hazáig?
Igen, egészen idáig!

Az alapot, az apám adta,
Tüzért akart az istenadta!
Hát kapott is nagyot,
Egy Karcsi, hadnagyot
Haj- nagyot!

Hatvan évem többségét-
„tüzérként „ellőttem, a hét-szentségét
A világnak,
Világnak.

Pedig hejh, lehettem volna sex-oktató,
S nem a bakákat b....tató
Serény csüti üti

Gyakorlat, képzés, Riadóóó! hegyén -hátán,
Idóm másokra sem jutott tán,
Egyszer- egyszer talán,
Te emlékszel, Valériám?

Ő lett az én Istenem,
No, miséztem én rendesen.
Jött is sorban:
Ádám s Gergő,
a két felcsepergő.

Mind a kettő menő csávó
s nagy tekergő
Ugye így van,
fiam, Gergő?

Becsülettel szolgáltam közben a Hazámat,
Képeztem is remek tüzér bakákat!
Ám ma-már:
Rakétáim? Kohókban!
Tapolcám meg? Romokban!

2004-ben alkottam egy nagyot,
Azóta is HSE elnök vagyok.
Az egyesület fura-ura?
Csupa naggyal: ELNÖK URA!

2007-nek éppen vége
Jó a főnök, s mondá: Itt a vége!
Záróra! Mennünk kell már nyugdíjba!
Nyugger lettem,
Nyugger vagyok,
Engem már ne szapuljatok!

Így hát a „Bebetés” lett végzetem-
s ma már nyugdíjamat élvezem, bizony.
Nem is oly rossz viszony
a világgal,
világgal.

Reggel ötkor ébredem-
Kezdem a napom PC gépemem,
s robog
a robot.

Agyalok és tervezek-
TTT versenyeket szervezek
sekély
e civil kéj?

Sokat adok magamra-
S vigyázok a hasamra,
csak a kínok!
s néha kicsit hízik.

Pénzügyi alapjaim leraktam-
A lóvét sok buliba beraktam.
Tudjátok? Néha azért sz...ban is maradtam
A kamattal,
Kamattal.

Munkám, dolgom precízen csinálom-
Tisztességgel eltartom néha „két” családom
Ez az életem,
Életem.

Nincs ünnepem, se szombatom-
Ültemben még a térdem se mozgatom
S csak sajog
A lelkem meg jajog.

Hát hatvan lettem én-
S mily meglepetés, hogy még kemény
A csecse
Becse.

Büszkeség, mellyel biztatom-
„hepis” perceken
Magam,
Magam .

Időm? Sosincs semmire-
Mégis készen állok mindenre,
A csodákat
Csodálva.

A szépet, s jót is szinte már csak a PC-men csinálom-
Ám, álmomban meglephetne az én párom
Kívánom,
Kivárom !

Hatvanom már is elszelelt-
S még egy jó wellnessre sose telt,
Az ám
Babám!

A túrázást azt kedvelem,
Ilyenkor a kedv, velem.
Veletek látok hegyeket és tereket
S Józsibának desszantolok
Eleget!

Túrázóként lettem hiteles,
Tinta- koptató toll-forgató.
S nem hitvány szavakat
Szétszóró, nap-lopó
Szó-lotyó.

Bejártam a fél világot,
Rám a Csavargó Csapat vigyázott!
Sosem hibázott,
Mindig is hiányzott.

60 évem nem is értem,
Miért nem érdem?
Csak állapot?
S állok itt...
S ez boldog-itt, mert velem halad a Csipet Csapat!

2014. február 08-15.

BESZÁMOLÓK / Szösszenetek

Sítúra - AUSZTRIA

Nem biztos, hogy nekem kellett fogni tollat, hogy az örökkévalóság számára rögzítem a csapat sítúrán tett hős- és rémtetteit, de a hagyomány kötelez. Sokan azt várnák, hogy olyan ragadja meg a toll végét, aki egész idő alatt sielt és le-föl csúszkált a havon. Szerintem ennek semmi értelme, mert az ilyen csak arról írna, hogyan kell csúszkálni, mi a fortély a kanyarodásnak és milyen új technikát vetett be a tábor idején.

De ez senkit sem érdekel.

Úgy kezdődött, hogy egy megbeszélthelyen találkozott a csapat zöme és egyszerre, mondhatni konvojban indultunk és érkeztünk a tábor kiszemelt helyére, Mauntendorf melletti tehénfarmra, ahol kellemes körülmények és trágyaszag fogadott minket, de mindezt kompenzáltuk a naponta szervírozott friss tej fogyasztásával.

Minden este egy rövid időre összejött a tábor apraja, nagya valami indokkal, ahol mindig beszélgettünk egy kicsit.

Is.

A legtöbbször avatások történtek. Az első síelő, az új síléc, az új sisak és még számtalan indok miatt koccingattunk estefelé. Ha éppen nem volt valami, akkor is összejöttünk és megbeszéltük az aznapi eseményeket.

Megérkezésünk utáni napon a megbeszéltek szerint felszerelt a csapat és mintegy 9.00-kor élel és véggel megindultunk. El is jutottunk a pályához vezető út elejére és oda már nem engedtek fel, hiszen úgy esett a hó, hogy gyakorlatilag alkalmatlan volt síelésre az idő. Kicsit később kiráncigáltuk a hóban elakadt Juliskát először a kocsiból, majd a kocsit is. Döntés született, ha nem lehet síelni, akkor "gondolkodunk" egy kicsit. Visszaérkezve a szálláshelyre elsőre feltöltük Juliska kocsiját az enyhe emelkedőn, mert a Vivaldi négy évszakának megfelelő gumija nem felelt meg a helyi évszaknak. Néhány mozogni vágyó túratárs elindult a közeli falu nevezetességeinek megtekintésére, de néhányan visszaérkeztek, mert nem volt velük a szánhúzó kutyacsapat.

Így telt az első síelő nap: Elkésztető küzdelem volt a hóval, de a lécet senki sem kapcsolta fel. A környék ennek ellenére élte a megszokott életét, mintha nem is esett volna vagy 40 centi hó, csak síelni nem lehetett.

A további napok során tökéletes körülmények várták a síelőinket. Napsütés, alkalmas hó és hűtte várta a beszélgetésekben és a sportolásban megfáradt bajnokainkat. Nagyon vigyáztunk arra, hogy a sítábor balesetmentes legyen, így aztán alig két említésre méltó esemény történt.

Az első alkalommal Juliska (akivel mindig csak a baj van) közvetlen közlő szemléltette meg a sílécének a kötését, de nem sikerült ketté harapnia. A lécs erősebb volt. Horror filmeket is megirigylő módon változtatta a kellemes havas tájat egy vérfürdőre hasonló vágóhíddhoz. Később sajnáltuk, hogy a sebészek nem varrták össze teljesen a száját. Második eset csak egy egyszerű, de hosszan gyógyuló kisebb rándulás volt, amit Lotti követett el nagy bánatunkra.

Összességében megállapítottuk, hogy sokaknak fejlődött a sí tudása és a biztonságérzete a leejtőkön.

Különösen a gyerekek érezték jól magukat és fejlesztették a tudásukat. A szeniorok megint megállapították, hogy az ízületek már nem a régiék.

A továbbiakban ide tudom felrakni a további élménybeszámolókat, amit megküldhettek a címemre. Ennek célja, hogy átfogóbb, gazdagabb leírás keletkezzen a 2014. évi sí tábor eseményeiről.

-
-
-
-
-
-

Hogy én miért nem síeltem?

Csak.

2014. március 13.

KITÜNTETÉS ADOMÁNYOZÁSA

Kitüntetést kaptak a honvédelem ügyét támogató társadalmi szervezetek képviselői

Nemzeti ünnepünk, március 15. alkalmából Vargha Tamás a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára a társadalmi szervezetek számára rendezett ünnepségen a honvédség ügyét támogató nyugálományú katonáknak, valamint szervezetek képviselőinek adott át elismeréseket.

A Honvédelemért Kitüntető Cím 1. fokozatát vehette át: **KERTÉSZ JÓZSEF ÚR**

[Kivonat a határozatból](#) (lisd: honlap)

A Természetjáró Szakosztály tagjai és az egész Egyesület sportolói nevében **gratulálunk** Kertész József úrnak, a Csavargó Csapat és az egyesület tiszteletbeli tagjának, a kitüntetésért.

KEDVES CSAVARGÓ CSAPAT!

Köszönöm a kezdeményezőknak, a felterjesztőknek a felterjesztést támogatóknak...

- az elmúlt esztendőben velem együtt sziklás utakat koptatók,
- csúcsra kapaszkodók, völgyekbe ereszkedők,
- tengerek királynőjében gyönyörködők,
- várakat újrafoglalók, óvárosokban csodálkozók,
- buszokban összezártak, egymást nem csak elviselőik, de
- utakon összekovácsolódóknak a jókívánságait.

Jól esett az erkölcsi elismerés, a fegyver nélküli honvédelemért díj első fokozatának átvétele a ragyogó Stefánia Palotában. Külön megtiszteltetés volt számomra, hogy a sok kitüntetett között harmadikként vehettem át. Nélkületek ez nem így lett volna.

Álljon itt köszönetem jeleként ars poétikám, Áprily Lajos megfogalmazásában:

*Ámulni még, ameddig még lehet,
amíg a szíved jó ütemre dobban,
megőrizni a táguló szemet,
mellyel csodálkoztál gyerekkorodban.*

*Elálmélnodni megszokottakon:
az andezitre plántált ősi váron,
virágokon, felhőkön, patakon,
az azúrban kerengő vadmadáron,*

*a csillagon, ha végtelen terek
hajítják át a késő-nyári égen.
S ámulva szólni: Most voltam gyerek.
S vén volnék már - s itt volna már a végem?*

Szíves köszöntéssel, szeretettel: Kertész Jóska

2014. április 12.

B E S Z Á M O L Ó K / *Szösszenetek*

Barangolás a barokk és borok(k) városában

EGER; EGERSZALÓK

Végre megint egy klasszikus kirándulás, már alig vártuk. Sokan úgy gondolták, hogy már jártak Egerben és ezért nem jöttek, sokaknak más programjuk volt, de ilyen biztos nem.

E sorok írója hajnalok hajnalán még komoly rally tevékenységet hajtott végre Baj szőlőhegyein, hogy beszállásra készítse új túratársainkat, de sikerült időben elérni a buszszállás terepszakaszát. Mikor a csapat összejött és mindenki üdvözölte a rég nem látott ismerősöket még a busz mellett köszöntöttük fel a név- és születésnapos túrázók táborát, köztük a mi Gyulánkat (kezeben az életünk), majd Ildikót, Mócsai Józsi bácsit, akinek különösen nagy örömet szerzett a Fradi sör, bár ambivalens érzései támadtak, mert a sört szereti és tiszteli Tarján túratársunkat is, de...

Aztán fel a buszra - beöntés (többször is) - és megint.

Rövid pihenő után meg sem álltunk Egerig.

Utazás közben sem felejtkeztünk el a lábadozó K. Zoltán fiatalkorú túratársunkról és a mai kor vívmányait felhasználva telefonon énekeltünk neki a születésnapja tiszteletére. Arról nincs információnk, hogy ezek után a gyógyvizet választotta-e, vagy a fürlovost.

Nagyon bíztunk Gyula bátyánk GPS kütyüjében és Ocsó túravezetőnk helyismeretében és már az elején megtudtuk, hogy Eger egy komoly fürdőváros lehet, mert vagy három fedett uszoda és több thermál fürdő és strand mellett mentünk el, mire megérkeztünk a találkahelyre. Később megtudtuk, hogy "mindenből egy van", de nem hittük el.

A felfogadott idegenvezetőnk nem is volt olyan idegen, mert nagyon sokan ismertük már a korábbi, előző életünkben, sőt kollégák is voltunk egy másik időzónában. Életünket és vérünket rábíztuk és olyanokat mutatott a csapatnak, hogy a régi egri bennszülöttek sem láttak olyat.

Rövid sétát tettünk a városban, majd felcaplattunk a várba, ami nagyon emlékeztetett a török időkre, mert eléggé le voltak rombolva már a várfalak, és ha jobban figyeltünk volna még tán maga Jumurdzsák is felbukkant volna, mert janicsárok voltak szép számmal.

Kicsit később feladtuk a várat, mint 1596-ban a több nemzetiségű védősereg és reményünket fejeztük ki, hogy 100 év múlva leszármazottaink majd kiéheztetik a bitorlókat, mint valaha az elődeink. Menet közben megcsodáltuk Fazola Henrik által kovácsolt kapukat az egri megyeházában, majd nem

lehetett ellenállni a Sárvári Kálmán által 1928-ban alapított fagyizó kínálatának sem. Később a pogácsa-készletétől is megszabadítottuk a boltot.

Volt egy kis időnk a város alatti világ megtekintéséhez, így egyesek bekukkantottak a bazilikába, mások nosztalgiáztak egy kicsit a szemközti Eszterházy Károly Főiskola épületében Hi Si Minh-re gondolva. Aztán megnyílt a pokol kapuja és alászálltunk a mélybe, ahol rájöttünk, hogy a felszínen lévő épületek anyaga bizony innen hiányzik. Az eredetileg több száz km-es alagút és vájatrendszer mára már nem annyi és nem olyan, de érdekes volt. A földalatti barangolás során csak néhányan fejték le a plafont, mint kezdő strucc a betonjárdát, így örök emléket hagyva az emlékezetükben és nyomokat a plafonon. Már alig vártuk, hogy elinduljunk az ebéd terepszakaszára, de még meg kellett várni, hogy Gyula bátyánk szorosabb barátságba kerüljön a GPS-el. Mi balról vártuk, ő jobbról érkezett. Rövid utazás után Egerszalókra érteztünk, annak is az egyik éttermébe, ahol a legkisebb helyiségbe betuszkolták a jól megtermett pincérek a csapatot és elzárva a levegőt, kihordták a felejthető ebédet. De minket ez sem hozott zavarba és felzabáltuk a készletet. A csendes emésztés idején végre felköszöntöttük Józsi bácsit, aki mint meghívott vendég vett részt a túránkon bár ennek ellenére úgy kellett kicsavarni a mikrofont a kezéből néha. (*Drága Józsi bácsi ez csak vicc. Szerk megj.*)

A köszöntés apropói:

A Honvédelemért kitüntetett Cím 1. fokozat kitüntetése, illetve 70. születésnapja (Ez volt a fő ok) és nem utolsó sorban az elmúlt 12 év (egy tucat) együtt töltött kirándulásai élményeinek a megköszönése. Papp Katika mondott köszöntőt és a sok mosoly mellett mindenki egy kis könnyecseppet is elmorzsol, hiszen nagyon szívhez szóló és frappáns volt a mondanivaló. A mi drága Irmánk énekkel köszöntötte Józsi bácsit, aki aztán szokása szerint el is énekelte a neki szánt dalocskát.

Lotti néni következett. (*Lotti nem néni csak úgy mondom. A szerk. megj.*) Lotti felolvasta az emléklapra írt Áprily verset egy szemüveg és több irányú világítás segítségével, de Józsi bácsit úgy kellett visszafogni, nehogy fejből elszavalja, hiszen tudtuk, hogy ismeri.

A végén ajándékokkal leptük meg Józsi bácsit, amivel emlékezetessé szeretnénk volna tenni e jeles napot, reméljük sikerült.

Köszönjük Józsi bácsi és gratulálunk!

Az ebéd és a köszöntés után ketté oszlott a csapat. A lustábbik és szomjasabb fele (a zöm) a borkóstolást választotta, de a sportosabb fele (a töredék) dagonyázott egyet a méltán híres egerszalóki gyógyvizet fürdőben, ami első pillantásra tűnt csak építkezési területnek, később be is bizonyosodott.

Azt, hogy ki bánta meg a döntését senki nem árulta el, de mindenki mosolygott. Érdekes módon a csapat egyik fele (zöm) sokat énekelt hazafelé, a másik fele (a töredék) csak aludt. Nem értjük miért?

Pillanatok alatt elrepült az idő és a busz Budapestig, ahol szomorú búcsút intettünk egymásnak és mindenki ment a maga útjára azon törve a fejét, mikor is lesz a következő kiruccanás. Köszönet Ocsó és Zsuzsa!

2014. május 14-17.

B E S Z Á M O L Ó K / Szösszenetek

Délvidék természeti értékei, történelmi emlékei.

Rövid, nosztalgizáló körutazás Bácskában, a Szerémségben, a Bánságban és a Duna mentén

Senki sem figyelte kiemelt figyelemmel az időjárás jelentéseket, hiszen tudtuk, hogy ha elindulunk esni fog.

De hogy ennyire?

Így aztán vidáman és kíváncsian gyülekeztünk a szokásos indulási helyünkön, hogy elfoglaljuk a Józsi & Józsi által vezetett új és üzemképes SETRA S 516 HDH autóbust, amit a Piritrans cég biztosított a számunkra.

Kicsit sürgetni kellett a pilótákat, hogy mihamarabb kiérkezzünk az autópályára, ahol már meg lehetett kóstolni a frissen főzött HP típusú folyadékokat. Egy-két kör után aztán kedvenc túravezetőnk előhúzta a cetliket és megkezdte a tesztlapok kitöltését. A tesztek a későbbiek folyamán hatalmas szellemi összecsapásokat eredményeztek a tat és az orr között, de még szűkíthetném a keretet. Szokatlan volt a határátkelés, hiszen már elszoktunk a határőrök látványától és a túra során történt további határátkelések során tapasztaltak csak erősítették bennünk az Unió létjogosultságát.

A határ után röviddel üdvözölhettük a honismereti túravezetőnket Bácskay Faragó Zoltánt, aki aztán el sem hagyott minket a négy nap során.

Első megállónk – leszámítva a fészülködéseket – [Újvidéken](#) volt, ami annak idején olyan új volt, hogy Mária Terézia személyesen adott nevet a településnek. Itt vizsgázott le mindenkinek az esővédő felszerelése először. Néhány eszköz megbukott. Akkor még nem tudtuk, hogy a várost annak idején Hans Andersen a vizek városának nevezte. Igaza volt, ezt mi testközelből is éreztük.

Megnéztünk a Szabadság téren található neoreneszánsz stílusban épült városháza épületét, a vele szemben lévő Zsolnay-cserepekkel fedett *Mária Neve* katedrális a 72 méteres tornyával együtt és a két épület közötti szobrot is, ami csak egyszerűen szórta az átkait. Mondjuk a templomra.

A türelmetlenül várt korzózást a sétáló utcában elhalasztottuk, mert nem lehetett kikötni a csónakokkal az utcán.

Sebtében buszra szálltunk és meg sem álltunk [Zimonyig](#) az ezeréves déli határig, ahol dacolva az elemekkel a leglelkesebb és legsportosabb utastársak közvetlen közletről is megcsodálhatták az egyetlen épen megmaradt külhoni Millenniumi emlékművet, a Hunyadi tornyot. Megtudtuk, hogy Hunyadi János innen indult el ama bizonyos győztes nándorfehérvári ütközetbe, aminek az emlékére máig szól a harang. Azt is megtudtuk, hogy az emlékművet 1896. szeptember 20-án avatták, éppen azon a helyen

ahol Hunyadiak egykori vára állt. Reneszánsz stílusban és három toronnyal épült, mely közül a legmagasabb a 37 méteres középső torony. Ennek csúcsán egy bronzból készült, kitárt szárnyú turulmadár volt látható, csőrében karddal, amíg 1924 pünkösdjére virradó éjszakán a Srnao-szervezet (Szerb Nemzeti Ifjúság) eltávolította.

Az idő egyre fogyott, a ruhák nem száradtak, így aztán elindultunk a következő két éjszakára kijelölt szálláshelyünkre **Székelykevére** (Skorenovac), ahol élveztük a magyar családok vendégszeretetét.

Az esti felejthető vacsora után nagy megtiszteltetés volt számunkra Dani Zoltán nyugállományú ezredes előadása, aki egy Szerbiában, Délvidéken élő székely magyar ember és ő volt az, aki – mint a 250. lérak. dandár 3. rakéta osztály parancsnoka – 1999. március 27-én az SZ-125 M *Nyevarakétával* megsemmisítette a NATO (USA) egyik F-117 (lopakodó) csoda-repülőgépét. A gép pilótája Dale Zelko, szlovén származású pilóta volt. Az ellenségekből barátok lettek és többször is meglátogatták már egymást civilként.

Az esti program után mindenki visszavonult a szálláshelyére és enyhén dideregve álmra hajtottuk fejünket.

Egyszer csak reggel lett. Esett az eső...

Ez a nap volt az **Al-Duna** napja. Az igazán bőséges reggeli után megcéloltuk a *Vaskaput, a Kis és Nagy Kazán-szoros*, útba ejtve a szorosok bejáratánál található **Galambóc** várát is. A várat a Columbaria nevű római erőd helyére építették a szerbek. Galambóc a legfestőibb és legépebben fennmaradt várom az Al-Dunán. A Duna duzzasztása miatt a vár alsó része vízben áll. A vízbe nyúló kisebb bástya annyira felkeltette T. Tünde érdeklődését, hogy hagyta magát térdkalácson rúgni hátulról, majd képes volt térdre esni. Ez a cselekedet azon kívül, hogy néhány éktelen kék folt keletkezett nőies lábán elegendő alapot biztosított arra a taton utazó tisztaszívú és széplelkű utastársaknak, hogy jogtalanul megvédjük kedvenc P. László aura tulajdonost, aki mit sem sejtett az egészből, viszont kilométereken át kacagtunk önfeledten.

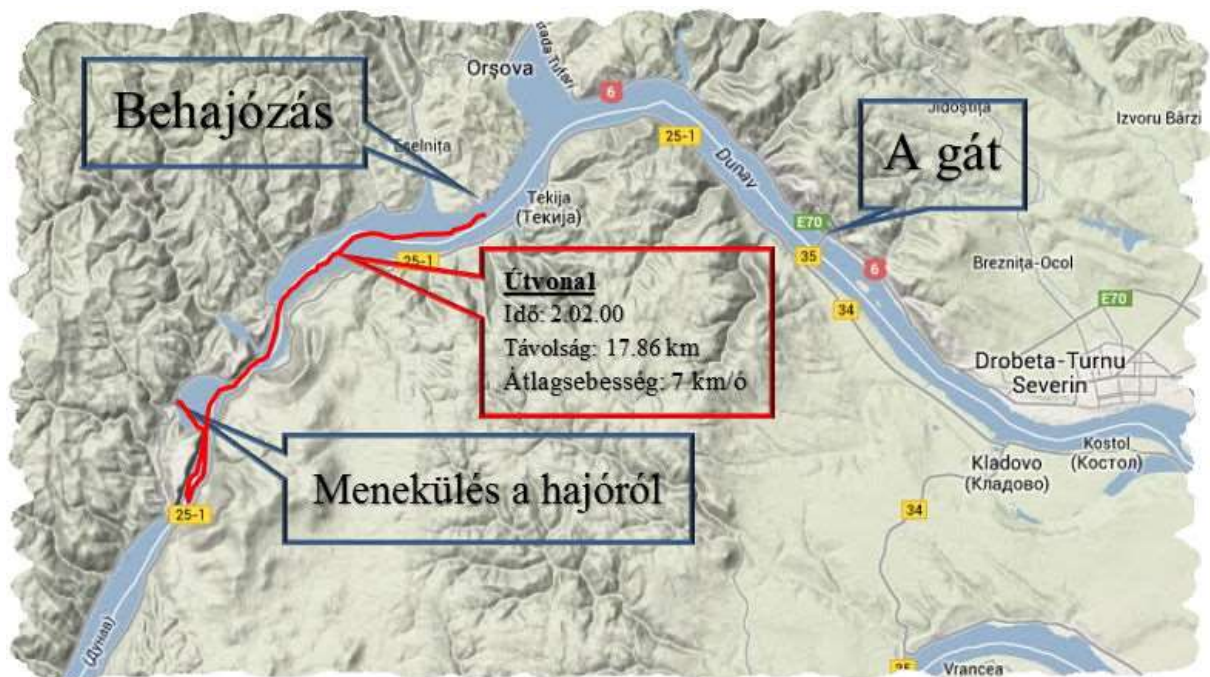
Mindenesetre nem volt szép dolog, hogy 1427-ben a szerbeknek át kellett volna adni Zsigmond magyar királynak a várat, e helyett a várkapitány török kézre juttatta. És mindez az aura miatt volt. Megelevenítettük Arany János Rozgonyiné című balladáját is.

Az 1970-es évek elejére a szerbek és a románok megépítették Vaskapu duzzasztógátját és vízi erőművét Orsova és Szörényvár között. Ennek eredményeként jelentősen megnőtt a Duna vízszintje. Egész települések és szigetek kerültek víz alá. A Kazán-szorosban 150-180 m keskeny lett a Duna és helyenként 80 m mélységű. A szoros felső része a Nagy Kazán-szoros, utána van egy kiöblösödés, majd az alsó rész a Kis Kazán-szoros. Neve török eredetű, kazan=üst.

Elérkeztünk a határhoz, hiszen a gát egyik fele Szerbia, a másik Románia. Megint átéltük a határátkelések kellemes élményét, amit már-már elfelejtettünk és megcéloltuk azt a hajót, amely már vitorlát bontva várt reánk, hogy kihajózzunk. A hajó szép volt, kicsi és füstös, így a kellemes hegyi levegő csak néha jutott el a tüdőnkig, amikor egy két fuvallat elsodorta a hajómotor által elhasznált gázolaj bűzét.

A vízről kiváló látványt nyújtott Trajanus római császár emléktáblája, Decebal dák vezér mészkőbe vájta arcképe, de a táj, a hegyek, a kanyargó víz is felejthetetlen volt számunkra.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttünk, hogy ugyanazt az utat nem tesszük meg még egyszer visszafelé a vízben, ezért a Kazán-szoros öblében kikötöttünk az egyetlen kikötői helyen, bár már ott állt egy hajó. Kialakult egy kis gubanc, amit úgy oldottunk meg, mint vészhelyzet esetén a süllyedő hajóból menekülő utasok. Úgy terveztük, hogy a kapitányt hátra hagyva az ablakon menekülünk egyesével, majd a korláton átugorva érünk partot. De a terv azért van, hogy módosítsuk. Az ízületek már nem úgy mozognak, mint régen, a korlát is sokkal magasabbnak tűnt, mint 30 évvel ezelőtt, így alakult egy mentőcsapat, akik kiemelték a kuncsaftokat az ablakon és átrakták őket a korláton. Sajnos egy veszteségünk is lett. Mártika bokája „tiltakozott” egy kicsit a menekülés miatt, aki két napig hősiezen állta a sarokcsont repedés fájdalmait. Neki innen is mielőbbi felépülést kíván az egész csapat!

Visszafelé Székelykevére egy kilátónál megálltunk néhány fénykép elkészítése erejéig, aztán visszame-nekültünk a buszunkra az eső elől. Olyan későre értünk haza, hogy egyesek nem is vacsoráztak, nehogy veszítsenek az éjszakai alvás idejéből.

Aztán megint csak reggel lett. Az eső esett...

Bepakoltuk a buszunkba a cuccainkat, majd szomorú búcsút vettünk a vendéglátóinktól egy kis hazával megpakolva és elindultunk Szendrőn keresztül Belgrádba, ahol várt minket a Fellegvár.

Smederevo, magyar nevén **Szendrő**vára méltánytalanul elfeledett vár, ahol parázsló viták, lángoló el-lentétek és kényszer szülte kézfogások, egyezségek, barátságok születtek. Még az 1430-as években építtette Brankovics György szerb despota. Otthonát és erődítményét jól megválasztva, a Duna partjára emeltette, és hogy mindent jól láthasson, 25 toronnyal körbe vétette. A vár megépülését követően Szendrő Szerbia fővárosa volt 1430-tól 1439-ig, amikor a törökök két hónap ostrom után elfoglalták. Az 1448-ban elvesztett rigómezei csatát követően Brankovics György e várból tartotta fogva Hunyadi Já-nost, mert az a csatába vonulásával felbontotta a törökkel kötött békepaktumot. A híres törökverőt akkor engedte el, amikor a magyar seregek ostrom alá vették a várat. Legközelebb Hunyadi János akkor

tért vissza Szendrőre, amikor is az idő közben török kézre került várat elfoglalta és visszaadta a szerb fejedelemnek. Hogy megerősítse a stratégiailag fontos erődítményt, saját jövedelmét felajánlva építtett egy külön tornyot a vár falrendszerébe.

Szendrő váráért számtalan ostrom történt. Olyan neves alakok rántottak érte kardot, mint *Kinizsi Pál, akinek tiszteletére Dóri Jóska és a Csavargó Csapat koszorút helyezett el a várfalon.* A vár egészen a 20. század hajnaláig képes volt megőrizni szinte eredeti formáját, felépítését, ezzel a helyiek tradicionális büszkeségévé válva, de a háborúk megtették a magukét. Szendrő büszkeségét a földdel tették egyenlővé. Az egykor délcegen magasodó Hunyadi-toronyból is mára már csak egyetlen egy oldal igyekszik még az ég felé, jelezve, hogy itt egyszer valakik, valami nagyot alkottak.

Belgrádban a zuhogó és egyre erősödő eső ellenére megostromoltuk a fellegvárat, de az ostrom előtt még harsányan üdvözlöttük régi túratársunkat H. Karcsit, aki ott tengeti életét Nándorfehérváron. Később a buszon is nyílt színi tapsot kapott, a csapat részére felajánlott védőital örömeire.

Az erődítmény már az ősidők óta létezik már ott, ahol a Száva a Dunába torkollik. Története során 77 alkalommal hódították meg, többször döntötték romba és építették újjá. Itt felelevenítettük a Hunyadi János vezette, 1456-os diadal eseményeit. Majd megemlékezünk a magyar emlékműnél, ahol koszorút helyeztünk el és közösen elénekeltük a Himnuszt.

Közeli ismeretséget kötöttünk Dugovics Titusszal is, de az nem ő volt. Erről J. Attila fiatalkorú tartott a csapatnak egy rövid esszét később.

Menekülve az eső elől úgy gondoltuk, hogy elbuszozunk *Péterváradra*, hogy az ott lévő bevehetetlen erődöt bevegyük, de tényleg bevehetetlennek bizonyult, mert meg sem tudtuk közelíteni az akkor már egyre inkább terjedő árvíz miatt. Rendőrök állták el az utunkat, majd tereltek el a rejtett kolostor felé, ami annyira rejtett helyen feküdt, hogy csuda. Sikerrel jártunk. Megtaláltuk a rejtett kolostort, ami a 17. században is meglévő ortodox kolostor közül a híres **Novo Hopovo**-i kolostor volt. Nem tudott előlünk elrejtőzni, na meg mi sem vagyunk elveszve. *(És én sem vagyok csúnya)*

Kisebber kerülővel kikerültük a terebélyesedő árvizet és elindultunk a túravezetőnk rezeda szagú kis falujába **Tóthfaluba** (Totovo Selo), ahol a harmadik éjszakánkat terveztük eltölteni.

Már megint késésben voltunk, ezért menetből foglaltuk el a helyi templomot, ahol kellemes meglepetés várt minket. A falu zeneiskolájából összeállított gyerekenekar és igen tehetséges mesemondó gyerekek, Réka és Regő előadásai kápráztatták el a buszozástól megfáradt vándorokat.

A műsor során néhány könnyező szem, sok mosoly és sok taps jelezte az örömünket. A végén felállva tapsoltuk és köszöntük meg gyerekeknek és a tanítóiknak színvonalas produkcióját. *(lásd video)*

A műsor után vacsora, majd pihenés következett.

A reggeli után megismertük a falut. A település létrejöttét Tóth József néhai földbirtokosnak köszönhetik, aki birtoka egy részét tanyája közelében részben kiosztotta, eladta házhelyekként napszámosainak és egyéb föld nélküli lakosoknak. A falu a csönd és a nyugalom oázisa, lakosai vendégszeretőek, barátságosak. A délelőtti folyamán megismerkedünk a falu alapítójának történetével és megkoszorúztuk Szabó

Dénes plébános emlékművét, akit ártatlanul végeztek ki 1944-ben sok ezer magyar honfitársával együtt.

Aztán elmentünk a Tájházhoz és itt még egy meglepi volt. Népviseletbe öltözött szüzek fogadtak minket csöcsös poharakba töltött pálinkával (*Gondolom szüzek voltak, a sofőrök pedig sajnos nem ihattak. A szerk megj.*)

Egy kis kirakodóvásár volt ott, ahol elkölthettük a fölösleges zsetonjainkat, ha akartuk. A szemünk láttára készültek a feleségek járművei, akik vették is kötegelve. (*Cirokseprű a helyváltoztatáshoz*) Várt minket egy nagyon fürge kezű és jó torkú harmonikás, aki rövid idő alatt hangulatba hozta a csapatot. Nem nagyon akartunk elindulni a következő programra, de az idő, a túravezető és kedvenc szakosztályvezetőnk unszolására buszra szállva elhatároztuk, hogy megnézzük a Tisza partján lévő [Zentán](#) a zentai csata emlékhelyét.

A csatáról tudni kell, hogy 1697. szeptember 11-én a török hódoltság alatti magyarországi területek visszafoglalásának egyik legjelentősebb és legvéresebb csatája volt. Itt a szövetséges keresztény sereg Savoyai Jenő herceg vezetésével győzelmet aratott az Elmas Mehmed nagyvezír által vezetett török hadakon, a jelenlevő II. Musztafa szultán seregén.

A város további részét a buszról néztük meg és megcéloztuk [Szabadka](#) városát.

Bemanővereztünk a belvárosba, ahol először a Fő téren lévő McDonald's intézményét kerestük fel nyakendő igazítás ürügyén feltűnés nélkül, de az eladóknak feltűnt a sokaság és elhessegette a csapatot, hogy itt ingyen nem lehet fészükdödni. A lábainkat összeszorítva látogattuk meg a Városházát, ami nagyon pazar volt, csillogott, villogott, csak illemhely nem volt benne. A Városháza szecessziós stílusban épült 1912-ben. Ez a város szimbóluma. Komor Marcell és Jakab Dezső tervezte a magyar szecesszió jegyében számos népi motívumot felhasználva. Az épületet fafaragások, kovácsoltvas elemek, illetve Zsolnay kerámiák díszítik. Az épület tornya kilátóként működik, ahonnan pazar kilátás nyílik a városra és környékére, amiből mi semmit sem láttunk. A nyugati szárnya Városi Múzeumként szolgál. Az épület legjelentősebb terme, a tanácsterem festett üveglablakkal rendelkezik. Itt le is ültünk egy kicsit pihenni.

Egyszer csak volt egy kis szabadidőnk, amit az eső elől menekülve töltöttünk, majd a buszról megnéztük a további nevezetességeket.

Ezt követően elindultunk haza.

A határnál, búcsút vettünk Zoltántól, aki 4 napig volt a vezetőnk, atyánk helyett atyánk és irányítónk.

A határ után megálltunk a második benzinkútnál és a tesztfeladatok sikeres kitöltői között eredményt hirdettünk. Mindenki örömére (*nem felhőtlen*) T. Pistáék lettek az elsők.

Megérkezve az indulási pontra hamar szétszéledt a csapat és fogadjunk mindenki arra vár milyen lesz a szösszenet. Elolvasva a szöveget nem röhögtem eleget, de legalábbis nem annyit, mint az utazásunk során.

Miért?

Csak.

2014. június 21.

NOSZTALGIKUS RETRÓ KIRÁNDULÁS / *Sucha Bela szurdok*

Elhatároztuk – Megszerveztük – Elindultunk – Mentünk – Mentünk – Beöltöztünk – Másztunk – Ettünk – Ittunk – Fáztunk – Áztunk – Másztunk – Másztunk – Ettünk – Ittunk – Jöttünk – Jó volt.

Akár ilyen röviden is tudnám ecsetelni a nosztalgikus retró kirándulás lényegi mozzanatait, de csalódnátok bennem, ha nem fejteném ki bővebben a lezajlott eseményeket.

Mintegy emléktúra jelleggel a csapat elhatározta, hogy a "nagy bőrig ázó szurdok túra" (NBÁST) emlékére megismételjük a feledés homályába vesző kirándulást. Addig-addig szervezkedtünk, míg egy minimális létszámmal (13 fő) 21-én a hajnali órákban, amikor még a Tarján Pisti is épp a másik oldalára fordul, hogy hortyogásával ne zavarja Tündit három gép erejű járművel elindultunk a sokak számára ismeretlen és már-már legendás helyszínre. Később kiderült, hogy az a három fő, aki részt vett az első megmérettetésen az esőn és a viharon kívül másra nem is emlékszik már.

Hamar beöltöztünk, mint az első farsangozók, megvettük a jegyeket, amit valószínű nem teljesen a karbantartásra fordítanak és elindultunk a szurdok felé. Alig egy pár perc alatt kiderült, hogy a másik irányba kellett volna elindulni, de olyan gyorsan rájöttünk, hogy szinte időt sem veszve már is a szurdok elején találtuk magunkat.

Menet közben hallgattuk, hogy milyen volt akkor, amikor még Bobori urunk is küzdött az elemekkel. A legendával ellentétben nekünk csodálatos időnk volt, alig volt valami víz a patak mederben, ahol kőről kőre szökdécseltünk igen fürgén és vidáman. Később már nem voltunk ilyen vidámak, hiszen a kövek által végrehajtott több órás talpmasszázs megtette a hatását.

Egyre rutinosabban keltünk át a hordalékokon, akadályokon és szinte senki sem csúszott el, csak én, de szerencsére nem volt rá tanú. Jót röhögött volna, ha van. Túléltem.

A sebtében ácsolt talpfákhoz hasonló járólapokon Magdika olyan volt eleinte, mint egy kötél táncos két karjával egyensúlyozva, de később úgy szaladgált rajtuk, mint Hamupipőke a kastély lépcsőin. (A cipőjét nem hagyta el)

Aztán jött egy két láncos sziklafal és mielőtt teljesen eluntuk volna az egészet megérkeztük a vízesésekhez, ahol bár nem volt akkor a víz, mint valaha, de a létra az ugyanolyan silány és veszélyes volt. Rendesen kapaszkodtunk az életbemaradás reményével, féltettük picinyke életünket. Én a fogammal is megpróbáltam, de nem vált be. A csapat jobban izgult Annáért, mint Anna saját magáért, de hihetetlen ügyességgel kúszott fel a több tíz méteres létrákon, le a kalappal Anna előtt.

Aztán egyszer csak úgy éreztük, hogy felértünk a tetejére, de az nem az volt. Onnan még elég sokat kellett kapaszkodni az igazi végéig. A monotónia ellen egy kicsit eleredt az eső, hogy ne unatkozzunk. Én fohászkoztam egy kicsit, hogy legyen már valami rendes zuhé, mert mit mondunk akkor Mócsai túratársunknak az egészről, ha megkérdezi ugyan kedves csavargók mekkora fegyvertény volt szárazon végigmenni a szurdokon?

Úgy kimerültünk, mint egy góliát elem és csak egy kis szíverősítő hozta helyre a csapat nagyobbik részének tisztánlátását és már megint csak a pilótákkal volt ki....

Meg voltunk elégedve magunkkal, de Ocsó megsúgta, hogy kisebb kerülővel, de bizony csak vissza kell ereszkedni a völgybe, ahol várt minket a sör és virsli. Aki idáig nem fáradt el, annak most sikerült. Többen tapasztaltuk, hogy nagyon sokáig lefelé menni az sem egy népünnepély.

A leérkezés után felzabáltuk a helyi büfé raktárkészletét és kiittuk a csapra vert hordókat és már megint csak a pilótákkal volt ki....

Járműre szállva, remegő lábakkal igen hosszú volt az út hazáig és csak a pilóták nem aludtak az úton. Vagy mégis?

De megcsináltuk. Igaz, hogy nem áztunk bőrig, de felejthetetlen élmény volt.

A szurdokról:

A Sucha Bela a Szlovák Paradicsomban mészki alapzaton alakult ki és a leglátogatottabb szurdok a környéken. A szurdokba vezető zöld jelzés Káposztafalva (Podlesok) közelében, az Erdőalja nevű turistaközpontban kezdődik, 550 méter tengerszint feletti magasságban.

Eleinte a völgy meglepően széles, de aztán fokozatosan szűkül az első, 30 méter magasságból érkező sziklás vízesésig, amely a Tálak-vízesés nevet viseli, ami a nevét azoknak a hatalmas, tál formájú mélyedéseknek köszönheti, amelyeket a lezúduló víz ereje hozott létre a sziklában.

A Tálak-vízeséseket elhagyva hamarosan a szurdok legszűkebb része következik, melynek neve egyszerűen csak Szűkület, ahol a sziklafalak annyira megközelítik egymást, hogy mindössze egy méter szélességű áthaladási lehetőséget biztosítanak.

A következő érdekes vízesés, a majdnem 13 méter magas Ablakos-vízesés. Elnevezése a vízesés tetején található sziklaablakra utal, ahol a turistaút magán a sziklaablakon vezet keresztül. Hamarosan egy újabb, csaknem 9 méter magas vízesés következik. Ez a Teknős-vízesés, nevét onnan kapta, hogy itt a folyamatosan dolgozó víz a hosszú évezredek alatt teknőszerű mélyedést vájt a sziklafalba.

Ezt elhagyva, egy oldalvölgyben látható a 8 méter magas Oldalsó-vízesést, amely télen mutatja meg valódi szépségét, amikor varázslatos jégtakaró borítja.

Az Oldalsó-vízesés után a szurdok még egyszer összeszűkül, és létrehozza a majdnem 9 méter magas Lépcsős-vízesést. Ezután a völgy keresztmetszete kitágul. A turistaút az erdőben meredeken emelkedik egészen a Glatz-útig, ahol 959 méter magasságban ér véget. Így a szurdok hossza kb. 3,8 km, a szintkülönbség 409 méter.

A parkoló GPS koordinátái: 48.965843,20.385765

2014. szeptember 13.

Domica barlang és a multikulturális Kassa.

Eltelt a nyár, jött a menetrendszerű kirándulás. Már régen tudtuk, hogy mi lesz az irány és csak egy kicsit hezitáltunk, hogy egy, vagy kétnapos legyen a program, de sokkal jobb lett az egynapos változat, mert csak egy napig áztunk.

Komoly figyelmeztetést kaptunk a szervezőtől, hogy kihasználva a kapcsolati tőkénket kövessünk el mindent az időjárás megrendszabályozására, jobbá tételére. Tudtuk, hogy jó idő lesz. Később kiderült, hogy jó is volt. Csak a barlangban és a templomban nem áztunk.

Egy biztos, a továbbiakban, aki locsolni szeretne, a kertjében csak szóljon, mi szervezünk egy kirándulást és a kert üde és zöld lesz, mire visszaér.

Szokás szerint összegyűltünk és még az indulás előtt gyertyát gyújtottunk Pálinkásné Katica emlékére, aki a nyár óta már nem lehet köztünk.

Velünk volt.

Megköszöntöttük a név és születésnaposainkat és hamar buszra szállva vártuk, hogy minél hamarabb kiérjünk az autópályára.

Már az autópályán gurulva senki sem utasította vissza az ünnepeltek által kínált szilárd és folyékony halmazállapotú finomságokat.

Csodálkoztak is a menet közben felszálló túratársaink, hogy hova is cseppentek, de hamar behozták a lemaradásukat.

A határnál megtapasztaltuk, hogy hiába bontották le a vasfüggönyt, hiába egységesítettek oly sok mindent az unióban, a trehány munka mindig kifizetődő. (Főleg annak, aki a szabályokat hozza) Komoly pénzüsszeget csaltak ki Gyula bátyánk tárcájából büntetés címen, mert rossz tájékoztatást kapott egy kütyü használatával kapcsolatban. Miközben érdekes tájékoztatókat kaptunk a felvidékről folyamatosan folyt az anekdotázás és hirtelen megérkeztünk a Domica barlang bejáratához.

Tudtuk, hogy a világörökség része és Uniós pénzből komoly látogató központot építettek ott, de ez nem látszott. Rendesen felverte már a gaz a szoborparkot és az egész környéket.

Szerencse a barlang állaga nem változott, dacolt a modern kor természetéből eredő ártalmas hatásokkal. Cirka egy óra alatt bejártuk a földalatti 1315 métert, megnéztük a kiszáradt csónakázó tavat és a szottyadó csónakokat, majd a felszínre törve buszra szálltunk és már indultunk is tova.

Zötyögve az úton csodálatos előadásokat hallgattunk Kassáról és II. Rákóczi Ferencről. Megtudtuk, hogy az un. Kassa bombázása nem az volt és egyebeket is. Kassán már várt minket a felbérelt idegenvezető, aki a modern technika egyik vívmányát hordta magán, jelesül egy hordozható hangszórót, mikrofonnal. Az eszköz legalább úgy működött, mint az útdíjat követelő kütyü a buszon. Sehogy.

Körbeálltuk a hölgyet esernyőkkel a kezünkben, melyekre az eső ezer szöveget vert jó hangosan, a hangosító negatív irányban hangosított, így csak a legszemfülesek tudtak meg valamit Kassa titkairól.

Egy darabig kerülgettük a több száz menyasszonyt és vőlegényt (később férjek és feleségek), mentünk templomból ki, templomba be és csodáltuk a hatalmas szökőkutat a zuhogó esőben. Így is megismertük Kassa nevezetességeit.

Hirtelen kihasználva két esküvő közötti szünetet bementünk a Szent Erzsébet székesegyházba és megkoszorúztuk II. Rákóczi Ferenc sírját és elénekeltük a Himnuszunkat. Egy egész picinyke szabad program keretében, aki tudott bekapott valamit és buszra szállva beirányoztuk Budapestet.

A buszon a szokásos ismeretfelmérő és fejlesztő teszt kitöltésére került sor, amit már remegve vártunk.

A jelenlévők meglepetésre és megrökönyödésére végre e sok-sok szösszenet kiváló megalkotója és kicsike kis felesége egy összeszokott csapat benyomását keltve, több irányú adatgyűjtés lehetőségét kiválóan kihasználva, tudásával lealázva a kedvenc túratársakat, kimagaslóan a legjobb teljesítményt nyújtotta és így megnyerte e különösen nehéz, nagy tudást és intelligenciát igénylő versenyt. Mentségemre legyen mondva, hogy Vali néni nem aludt el, a közelben lévők is segítettek és nem hagytam magam megzavarni.

A fővárosba érve többen menet közben már leugrottak a buszról, míg végül mindenki sikeresen hazaért és jólesően gondolt vissza egy megint felejthetetlen, kellemes, közösségépítő kirándulásra, majd kiteregettük a cuccainkat száradni.

Köszönjük a szervezést!

2014. október 11.

Gyula és környéke. (A kolbászok és gyógyvizek vidéke)

Valami hiba csúszott a szervezésbe, mert akárhogy csúrtuk, csavartuk nem sikerült úgy alakítani az időjárást, hogy a szokott esős idő legyen a programunk napján.

Alig akartunk buszra szállni olyan szép és kellemes idő volt reggel, ennek ellenére senkit sem köszöntöttünk fel, mert nem volt miért. Kicsit szomorúan szálltunk fel a járgányra és többen akkor szembesültek a ténnyel, hogy a kirándulás mottója nem passzolt. Mi Gyulával terveztük az utat Gyulára, de nem az volt. Gyula helyett István érkezett és vezetett.

A buszon aztán mindenki megnyugodott, mikor többen kötelességüknek érezték, hogy meginduljanak a sorok között le, majd fel és megint.

E sorok szerénytelen írójának nagyon nagy szerencséje volt, mert nem ő vezetett aznap. Ez a tény a gyarmatáru birtokosainak nem volt olyan szerencsés. Fogyott az anyag, mint a torokköszörű kő.

Kicsit később rájöttünk, hogy Gyula nagyon messze van, bár Párizs még messzebb, de nem oda mentünk.

Elűtve az unalmas zötyögés folytonos monotonosságát egyszer csak arra ébredtek többen, hogy a kezükben tartanak egy tudásfelmérő lapot és már hallottuk is az első kérdést. Néhányan átaludták a kérdések zömét, olyannyira, hogy Vali nénije csak az eredményhirdetésen jött rá, hogy itt lezajlott egy nagyon fontos esemény, őrizve a hagyományainkat. Nekem csak néhány kérdés marad ki a sorból. Ezért lehetett, hogy véletlenül a legtöbb pont a mi lapunkon volt bejelölve. Röviden nyertünk. (Mondjuk erre Vali nem emlékszik. Én meg nem értem)

Mielőtt szétrobbantak volna a megtelt tárolóink megálltunk egy rövid fészülködésre az útszéli csárdában, de ez nem hagyott bennünk mély nyomokat.

Aztán begurultunk Szarvas városába, ahol egy rövid séta erejéig megmozgattunk elgémberedett tagjainkat és befaltunk néhány gombóc fagyit és már gurultunk is tovább.

Rövidesen Gyulára értünk és egy rövid megállással felrángattuk a buszra Kocsis János újdonsült túravezetőnket, aki aztán elvarázsolta a csapatot és megszerettette velünk Gyula városát.

Első programként bevettük a várat, megkoszorúztuk az Aradi 13 vitéz emlékművét, Elgurultunk a Ladics házhoz, onnan nagy riadalmat keltve átugrottunk a 100 éves cukrászdába, meglátogattuk Erkel Ferenc emlékházát, majd megnéztük Kohán György kiállítását.

Gyakorlatilag az utóbbi mondatban leírtak foglalják össze a kirándulásunk lényegét, de aki ott volt, annak minek részletezzem, aki meg nem az menjen el oda és nézze meg, hiszen a mesében is ez a módi: „aki nem hiszi, járjon utána.”

Itt a nap csúcspontján kettészakadt a csapat. A csapat egyik része, egy úgy nevezett töredék csapat a helyi fürdőben mosta le magáról az út porát, a nagyobbik fele (zöm) elgurult a közeli Békéscsaba helyőrségbe, hogy a legendák alapján megismert, a városban fellelhető ínycsiklandozó kolbász-halom egy részét letolja a torkán. Hiába csorgott a nyálunk a frissen kinevezett helyi csapatvezető H. Gyuri felzavart minket először az evangélikus kistemplom tetejére, ahol az elektromos harangozás bevezetése óta senki sem járt, csak Quasimodo. Persze ide is csak a sportos, jó erőben lévő, elegáns és jóképű túratársak szaladtak fel, a többiek nem.

Enyhén szólva kisebb riadalom volt az arcunkon, mikor caplattunk felfelé a korhadtt deszkákon és nem irigyeltük a korábban ott lakó harangozót sem. Nem mondom, hogy bevoltunk rezelve a torony tetején, de azt sem, hogy nem, pedig igen. Lefelé csak az életösztön tartotta bennünk a lelket és már meg sem kottyan a szemben lévő templom hatalmas belső terének látványa. Fentről. Oda is felszaladtunk.

Kiheverve a megrázkódtatásokat újra beindult a nyáleválasztásunk a kolbászok felidézésével és kijelentettük, hogy lesz, ami lesz, mi becserkészünk valami kifőzdét.

Rá kellett döbbernünk, hogy a kolbászok városában gyakorlatilag nincs kolbász. Pedig itt Tatán a vizek városában állandóan belelépünk valami pocsolóba, még a házuk előtt is született egy nádas egy kis mocsárral.

Kolbász pedig sehol.

Gyorsan elzarándokoltunk a mai kor termékének egyik hatalmas építményéhez, ami legalább akkora volt, mint egy templom, csak a neve pláza.

Itt találtunk egy olyan vállalkozó szellemű boltost, aki a fellelhető összes kolbászt megsütötte számunkra alig 50 perc alatt. Olyan éhesek voltunk, hogy a készenléttől számítva nem több, mint 3 perc alatt az egészet beraktuk az arcunkba és már rohantunk is a pláza melletti buszmegállóhoz, mert ott volt megbeszélve a járműre szállás terepszakasa.

Szinte egyszerre értünk a megadott helyre és buszunk, mit egy tank simán befordult az ellenkező irányból érkeve a megállóhoz. Mire bármilyen rendőr észbe kapott volna már ott sem voltunk, sőt már töltöttük is a következő tesztet, amit nem sikerült rendesen kitölteni, mert ébren voltunk.

Még elfogyasztottuk a maradék otthonról hozott termékeket, megálltunk egy rövid fészülködésre (sosem értem meg miért ennek nevezzük) és sorra dobtuk ki az utasainkat, ahogy a megfelelő helyre értünk.

Megint volt egy jó kirándulás, amire szívesen emlékszünk vissza később is.

Köszönjük Kocsis János nagyszerű vezetését és Ocsónak a program kitalálását és megszervezését.

2014. december 05. BÉCS

A Csavargó Csapat évzáró kirándulás Bécsben

Bécsben jártunk.

Már nagyon régen készültünk a 2014. év záró kirándulására, mert tudtuk jön a Mikulás is. Hamar megtelt az utas lista. Az indulás csak annyiban volt szokatlan, hogy több megálló is be volt iktatva a közelben lakók buszra szállása érdekében.

Az indulás a szokásos módon zajlott. Mindenki köszöntötte a rég nem látott túratársakat, gyors anekdotázás, majd mindenki a buszra és indulás.

Tatára a várható érkezés után mintegy fél órával meg is érkezett a csapat és többek állítása szerint már alig várták, hogy mi is felszálljunk, mert addig meg volt tiltva a már jól begyakorolt kínálás. Mondjuk ezt nem hittem el miután T. Pista zavaros szemébe néztem.

Ahogy megállt a busz megkezdtük a felnyomulást, de a leáramló tömeg miatt ez megghiúsult. Tatán már elegen voltunk ahhoz (és egyesek elég szomjasak), hogy felköszöntsük a születésnapjukat ünneplő kollégákat. Nagy tapsot és sok szeretetet adtunk át D. Jóska barátunknak, aki nem is olyan régen töltötte be a 70. életévét, valamint az egyre fiatalodó Zsuzsikánknak, aki pont ezen a napon ünnepelt. Így végül mi is.

Bécsig a buszon zajló események miatt repült az idő és alig vettük észre, hogy késésben vagyunk.

Visszaidéztük a 2014. év eseményeit hol önkéntes jelentkezés alapján, hol enyhe rábeszélés után. Nostalgizáltunk egy kicsit a februári szülinapi buliról, a sítúra eseményeiről, főleg a gyógyulás hosszú folyamatáról. Visszaemlékeztünk az Egerben eltöltött szép napunkra, a Szerbiában megtett négy napos árvízzel és monszunnak kísért kirándulásunkra, majd egy kisebb vállalkozó szellemű csapat kirándulására a Sucha Bela szurdokban, végül az esős kassai útról.

Megéljeneztük Kertész Józsi bácsi kitüntetését.

Összegezve a 2014. évet levontuk azt a végső konklúziót, hogy a legjellemzőbb dolog ebben az évben az eső volt, mert mindenütt eset egy kicsit. Ha nem az eső, akkor valaki más.

Zárásképpen a szokásos tesztlap kitöltésével adtunk tanúbizonyságot arról mennyire emlékszünk az év eseményeire.

Most említem meg, hogy mivel drága Vali néni nem kísért el az utamon és csak néhány órás eligazítás után indított útba, ezért saját kérésre T. Anna mellett tudtam helyet foglalni, aki a párom lett az utolsó kiruccanáson. Közös párt alkottunk a teszt kitöltése során is, aminek eredményeként felküzdöttük magunkat a képzeletbeli dobogó legalsó fokára, ahol nehezen fértünk volna el a többi harmadik helyezettel együtt.

Ocsó örömeire olyan sokan értünk el dobogós helyezést, hogy a második fordulóra nem is került sor, mert nem lehetett volna díjazni és ugye díjak nélkül mi nem versenyzünk.

Egyszer csak megérkeztünk Bécs helyőrségbe, ahol a helyi csúcsforgalom leküzdése és több kör megtétele után menetből vettük fel a buszra az idegenvezetőnket és majdnem ugyanazon az útvonalon megint végimentünk egy buszos városnézés ürügyén Bécs belvárosában, ahol már jártunk idefelé jövet. A városlátogatók részére kialakított buszról és buszra szállás terepszakaszán leugrottunk a kedvenc buszunkról és útjára engedték a mi Gyulánkat, hogy keressen magának egy parkolót, ahol tud. Gyula bácsi vagy talált ilyen helyet, vagy egész nap körbe-körbe járt Bécsben.

Mi is megkezdtük a gyalogszerrel történő városnézést. Hallgattunk idegenvezetőnket, néztük az épületeket és a képeket, amit mutatott és elhatároztuk, hogy ide egyszer önállóan is el kell egyszer jönni csak úgy hajcsárok nélkül is.

Végül szabadjára engedtek minket és belevetettük magunkat az adventi kirakodóvásár forgatagába. Meglepetés nem ért senkit. Temérdek fityegő és haszontalan csillogó valamik látványa mellett rengeteg ember és hihetetlen drágaság nyűgözte le a szerencsétlen hazai nyugdíjasokat, de a végén végre a megszokott és már-már hiányzó eső is elkezdett esni. Ekkor mindenki megnyugodott, minden a szokott módon zajlott.

Kicsit idegesek voltunk, amikor a temérdek turista mind egy helyen akart felszállni a saját buszára, pedig a buszok által kialakult forgalmi dugók, a növekvő tömeg és az egyre jobban szemerkélő eső csak segített megnyugtatni minket. Már akit. Mert engem például nyugtat az ilyen helyzet. Egy darabig. Aztán meg nem. Vagy mégis?

Az időt nem lehet megállítani (csak ellopni, ahogy azt tudjuk Szerbia óta), így egyszer csak a buszon találtuk magunkat és elindultunk hazafelé.

Beszélggettünk egy kicsit, közben fogyott a maradék anyag, amivel a sokkot gyógyítottuk. Addig-addig gyógyultunk, hogy észre sem vettük, amikor megálltunk és szomorú búcsút vettünk a 119-es ponton az ott lelépő túratársainktól és már alig volt hátra pár kilcsi és a tatai különítmény is elbúcsúzott a csapattól. A többiek (a zöm) kitől és mikor búcsúzott már nem tudhatom.

Összegezve:

Elindultak – leszálltak – felköszöntöttük – felszálltunk – felszálltak – emlékeztünk – siettünk – késtünk – köröztünk – sétáltunk – csodálkoztunk – ettünk – ittunk (többször is) – vártunk – vártunk – áztunk – felszálltunk – leszálltak – leszálltunk – megérkeztek – mindenki örült – megköszönjük.

Boldog és sikeres (esőmentes) kirándulásokat kívánunk 2015-ben is